uskuda ja temma peale lota, — tohho pinnemduft ja ſedda weel meie päiwil, kus ni paljo Jummala ja aealikko ello öppetuſt rahwa ſelka külwatakſe, peab weel niſugguſt kurrati ſiſſe usko leida ollema? tohoh! — koera föma aeg. —

Wadder, ollekſid ſa kuulnud ja näinud, kuida Pawel nüüd omma jutlusſega Simo tantſitas, Tönno aeas äeri peäle. Simul ſai wimaks ni palla, et Pea ſuitſes, nago ſusla kattel külmaga turro peäl. Siim läks ennaſt oue jahhutama, agga ei tulnud ennam taggaſi. Pawel hüdis tagga järrel: Head teed, wi paljo terwiſt wanna kurratile tee ristide peäle, ja tulleta mele, et ta ſulle närtſude aſjemele klaſid hakkende ette murretſeks, ſiis ſaaksid ommeti middagi. Siim ei lausnud ſannagi, läks ni, mis pükſi woldid wilkuſid.

Pärraſt ütles Pawel: Oh! mis nutto wäert halle luggo ſe on, et ristiinnimesſed weel meie aial niſugguſe häbbematta ebba-usſuga ennäſt rojastawad; Jummal hallastago nende peäle, neid on meie küllas teiſt weel, kes nago Siim mötlewad, et need, kes Jummalat palludes, usſinaste, truusſes moistusſega omma maad harriwad ja karja kaswatawad, ja Jummala önnistusſega omma leiba tännoga woiwad süa, peawad jo keik wöllud (nöiad) ollema, ehk middagi teädma.

Selle peäle läks Pawel kambri, töi kannuga öllut ja ütles: „Wennad rüpame ſelle pahhandusſe peäle märga, aiame rinnuſt alla pole, jo ſeält wimaks wälja wairub.“

Pärraſt aeaſime weel mönne ſuggusi juttuſid, mis ma ſulle praego räkimatta jättan, laſſeb Jummal meid weel ſelle mulla peäl ellada, ehk juhtume ſiis tullewatte päwade ſees jälle kokko, ſiis woime jälle jutto aeada.

Agga wadder, mis ma piddin kitsſima, mis ſa arwad Pawli ja Tönno pöllo harrimisſe wiſiſt? kas ſünniks mitte järrel katſuda? Ma ollin minnewa näddala Romeldi Jaguga kous, ſa tunned tedda meeſt küll, wa' kömwa ellamisſe mees. Meil tulli jut pöllo usſiſt, ta ütles, et tal ſedda wigga mitmel aeal egga tännawo ka ei olnud; ta räkis juſt niſamma, kui Pawel ja Tönno pöllo harrimisſeſt. Et niſugguſt tarwiliſt asja kotme tössiſe mehhe käeſt ühte wiſi kuulſin, tulli mul warſi ſe mötte, ſedda wadderile ärra räkida. Sa tead wadder, mul on ka nattuke pöllo maad, kül tännawa ruggi lotuſt ſureſt polle, us söi ärra, ma tahha Pawli ja Tönno jutto järrel katſuda, te ſa kuida arwad, egga ſa ommeti pahhaks ei panne, et ma ſeſt ſulle könnelesin.

Jutto jatkuks.

Tuhka Matſi poeg Mihkel olli pakſo pallega pois. Mats piddas neid üksi tubliks mehheks, kes hea pakſo palgega. Mats olli kuulnud, et lihha föminne peab pakſuks teggema. Et ta niüüd süddameſt ſowis, et ta poeg tubliks mehheks ſaaks, läks ta Judi lihhonikko jure omma Mihklit poiſiks pakkuma, kus tedda arwas

Eesti-rahwa mÃ¤Â¶nnus Kalender 1872, lk. 33